

Ondrejove LISTY

Mesačník farnosti KOPRIVNICA
ročník II. číslo 5/2014

Smrť je mŕtva

Veľkonočné ráno má jedno pokušenie. Spájať našu vieru v zmŕtvychvstanie, len s informáciou o prázdnom hrobe. Počúvame viaceré svedectvá o tom, že hrob bol prázdny. Nemôžeme však zostať len pritom. Zostaneme smiešni, ak povieme, že veríme v prázdny hrob. Takto zredukovaná viera naozaj ponúka len prázdnotu. A človek sa nakoniec začne za ňu hanbiť. Viera v zmŕtvychvstanie ponúka oveľa viac. A vlastne všetko.

Ježiš totiž nie je vzkriesený spôsobom ako napríklad naimský mládenec alebo Lazár. Ježiš už nepatrí svetu, v ktorom predsa raz musí dôjsť k definitívnej smrti. On vstupuje do Božieho sveta. Preto ho znovu môžeme vidieť. A On sa znova dáva vidieť. Spôsobom videnia, do ktorého sú zapojené srdce, duch a vnútorná úprimnosť človeka. Vzkriesenie totiž vedie k zjaveniu. K tomu, že sa dáva vidieť a spoznať. Hrob preto nie je ústredným bodom posolstva o zmŕtvychvstani. Ním je živý Kristus, žijúci novým životom. Preto je Kristus smrťou smrti.

Nezomrel Kristus, zomrela smrť. A aj keď hovoríme o smrti vo vzťahu k Bohu, hovoríme vlastne o živote. Preto ho emauzskí učeníci spoznávajú pri lámaní chleba, preto Kristus kladie v Jánovom evanjeliu požiadavku:

„Kto je moje telo a pije moju krv, ostáva vo mne a ja v ňom.“ Viera vo vzkriesenie je tak nutne spojená s požiadavkou prijať a osvojiť si veľkonočné sviatosti – krst a Eucharistiu. Bez nich stále stojíme pri prázdnom hrobe. Ničomu nerozumieme a nič nevidíme.

Aj keď zvykneme hovoriť, že nádej zomiera posledná, nádej, ktorá vychádza z viery v zmŕtvychvstalého Krista, nemôže zomrieť nikdy. Lebo Kristus, pôvodca nádeje, žije. A každý kto je Jeho telo, žije v ňom, bude vzkriesený a bude ho vidieť.

Milan Supek, farár

A Ω

*Ty máš môj úvod a nádych
a potom aj každý ďalší.
Všetko, čo konám a cítim –
jadro zo živých a chabých.
A zo svojho pre mňa dal si,
aby záver mi bol žitím.*

Katarína Malíková

